

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 256/2016
24.03.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.Д., због кривичног дела фалсификовање и злоупотреба платних картица из члана 225. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д., адвоката С.Б., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Сомбору Кв 218/15 од 10.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1901/15 од 01.12.2015. године у седници већа одржаној дана 24.03.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д., поднет против правноснажних решења Вишег суда у Сомбору Кв 218/15 од 10.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1901/15 од 01.12.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Сомбору Кв 218/15 од 10.11.2015. године, одбијен је захтев окривљеног Д.Д. за понављање кривичног поступка окончаног правноснажном пресудом Вишег суда у Сомбору Кв 2/14 од 25.03.2014. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 507/14 од 20.05.2014. године.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1901/15 од 01.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног Д.Д., изјављена против првостепеног решења.

Бранилац окривљеног Д.Д., адвокат С.Б. поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних решења због повреде Закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и преиначи решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1901/15 од 01.12.2015. године и решење Вишег суда у Сомбору Кв 2/14 од 25.03.2014. године, којим је окривљеном изречена јединствена казна затвора у трајању од три године, тако што ће му се време проведено на издржавању казне затвора у трајању од једне године и осам месеци по

пресуди Основног суда у Сомбору Кв 28/12 од 04.05.2012. године, коју је издржао у целисти, и ослобођење извршења казне затвора у трајању од шест месеци по решењу Основног суда у Кикинди Кв 297/12 од 13.12.2012. године, урачунати у изречену казну затвора.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.Д. је недозвољен.

Бранилац окривљеног Д.Д. као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона на штету окривљеног из члана 439. тачка 3) ЗКП, која је према наводима захтева, учињена тиме што Виши суд у Сомбору, одлучујући о захтеву окривљеног за преиначење одлуке о казни поднетом у смислу члана 552. став 1. тачка 3) ЗКП, није узео у обзир чињеницу да је казна затвора у трајању од две године на коју је окривљени осуђен правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3823/10 од 14.06.2012. године, а којом је преиначена пресуда Општинског суда у Кикинди К 294/08 од 14.06.2012. године, умањена по два основа и то једном по основу амнестије када је окривљени ослобођен извршења дела наведене казне у трајању од шест месеци, а други пут по основу захтева за понављање поступка због нарушеног здравља и погрешно нашао да је захтев окривљеног неоснован. У вези са тим, бранилац окривљеног у захтеву наводи и то да је и другостепени суд на штету окривљеног учинио исту повреду кривичног закона тиме што је одбио као неосновану жалбу окривљеног изјављену против првостепеног решења налазећи да у конкретном случају нису испуњени услови за изрицање јединствене казне окривљеном у смислу члана 552. став 1. тачка 3) ЗКП.

Међутим, повреда кривичног закона и члана 439. тачка 3) ЗКП, постоји ако је кривични закон повређен по питању да ли је одлуком о кривичној санкцији повређен закон у смислу евентуалног прекорачења овлашћења, која је суд имао по закону доносећи ту одлуку, што овде није случај. Наиме, у конкретном случају захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног поднет је против одлуке донесене у поступку за изрицање јединствене казне затвора, који је покренут на захтев окривљеног у смислу члана 552. став 1. тачка 3) ЗКП, а којом одлуком није изречена кривична санкција, па самим тим на штету окривљеног побијаним правноснажним решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Поред тога, из образложења захтева произлази да бранилац окривљеног истичући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, указује да је у конкретном случају повређена одредба члана 552. став 1. тачка 3) ЗКП, која није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, али постоји могућност да окривљени као и његов бранилац због наведене повреде закона поднесе иницијативу за подизање захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.